

И тази пѣсенъ тѣй му се понравила, че той се спрѣлъ да послуша. А особено му билъ приятень припѣва:

„Царьо ле, царьо честити,
„Ти си високо надъ нази;
„Но ти си, царьо, достоенъ
„Ощ' по-високо да стоишъ!“

Слушалъ царьтъ и не можелъ да се наслуша: въ ушитѣ му тя звучала като сладката пѣсенъ на славея; — така билъ омаянъ отъ измамнитѣ гласове на своитѣ придворни!

Щомъ се върналъ въ стаята си, царьтъ заповѣдалъ да поставятъ царския му тронъ върху покрива на палата.

„Така азъ ще бжда по-високъ отъ всички!“ мислил си той и се почувствувалъ още по-силенъ и по-гордъ отъ всички.

На другия день, царьтъ седналъ вече на трона, който билъ изкаченъ на покрива; но долу пакъ чулъ пѣсенъта на придворнитѣ, които се събирали около палата.

Сега гласътъ на пѣсенъта билъ други, — още по-нѣженъ и по-приятень, — но припѣвътъ билъ сжщиятъ:

„Царьо ле, царьо честити,
„Ти си високо надъ нази;
„Но ти си, царьо, достоенъ
„Ощ' по-високо да стоишъ!“

А сърдцето на царя трепнало отъ радость; но щомъ си спомнилъ за припѣва, огрижено се заозърталъ наоколо. Той съгледалъ близката камбанария и лицето му свѣтнало отъ радость.

Щомъ си влѣзалъ въ стаята, Карий заповѣдалъ да поставятъ царския прѣстолъ на върха на камбанарията. „Тамъ — мислил си той — азъ ще бжда по-високо даже отъ всички царе на земята“, и той се почувствувалъ неизказано щастливъ.

Минали се много дни, до като се постави тронътъ на камбанарията и до като направятъ стълба до върха. Прѣзъ това врѣме царьтъ се измжчвалъ отъ нетърпение, а придворнитѣ продължавали да му пѣятъ измамната пѣсенъ.